

15. POGLAVLJE

Tri dana nisam ga vidjela. Tri dana! A svakoga od ta tri dana prolazila sam pored mola. I ujutro i popodne. I vidjela skupinu. I vidjela Laninog. A njega nema pa nema...

- Nora, možeš li mi, molim te, obaviti nešto vezano uz dostavu? – prekine me teta u ribanju pločica.

Sve ću radije nego klečati ovdje.

- Nema problema! Što trebam napraviti?

- Baš nam stiže pošiljka vina pa ju trebaš prihvatiti, potpisati papire i odnijeti kašetu u podrum. Napravila bih ja to, ali moram skočiti u Dubrovnik zbog nabave. Je li ti to preveliki teret?

- Ma nije, ništa ti ne brini.

* * *

Prošlo je otprilike devedeset minuta otkada sam obaviještena o dolasku vina, no ono još nije stiglo tako da sve vrijeme iščekivanja ispred hotelskih vrata ne provodim samo buljeći u ista nego usput razmišljam i o Misteru. Vidim ga u svakoj šalici bijele kave koju skuham, na svakom lusteru koji izglancam, na svakom prozoru pored kojeg prođem. A očito ga više nikada neću vidjeti...

Odnekud zaškripe kočnice i bijeli hyundai skrene na prilaz. Čekajte, zar je to dostavni kombi?

- Dobar dan, izvolite, Vaša narudžba!

Očito jest.

Iz automobila izađe čovjek u tridesetima žonglirajući kutijom punom boca dok desnom nogom pokušava zadržati vrata da se ne zatvore.

- Možete li, molim Vas, potpisati ove papire? – lijevom rukom nekako uspije izvući snop papira i olovku te mi ih pruži.
- Ovdje, ovdje i ovdje – pokaže usmjeravajući nos.

Potpisem i pružim mu snop natrag.

- Hvala – kaže. – Nadam se da će Vam se svidjeti. Doviđenja!
- Doviđenja! – pozdravim ga i uvučem kutiju unutra.

Pokušam ju podignuti. OK, ovo nije nimalo lagano!

Teturajući pod teretom, spustim se klimavim stubama u tamnu prostoriju. Povučem špagicu koja predstavlja prekidač za žarulju, a koja pak predstavlja svjetiljku. Pogledom pretražim prostoriju u kojoj se dosad nisam uspjela zateći.

Polica s vinima naslonjena na zid, škrinja s hranom u suprotnom kutu i – drvena škrinja u sasvim udaljenom kutku. Moj istraživački nos natjera me da ju otvorim i zavirim u nju. Natjera me i da kihnem od te silne prašine koja se sakupila tko zna otkada.

U škrinji ima svega što bi se moglo darovati nekom muzeju. Stare fotografije meni nepoznatih ljudi, neobična mornarska oprava, raskošna polu-krinolina, nautičke karte, pisma, rokovnik i nalivpero...

Ostanem bez daha.

- Oh, a baš sam se pitala kada ćeš ju pronaći. Znala sam da jednom hoćeš – nasmije se teta ušavši u podrum.
- Teta, što je sve ovo?
- To je obiteljsko naslijeđe koje nam je došlo uz ovu vilu.
- Ozbiljno? – pretvorim se u uho.
- Da.

Po ovoj silnoj teatralnosti vidite da su teta i mama u krvnom srodstvu.

- Zanimaju te detalji? – teta upita nakon višesekundne šutnje.

Kimnem.

- Bila jednom davno – započne – ova kuća, koja je pripadala bogatoj obitelji tvoga pradjeda. On je bio moreplovac, ali ljeti bi uvijek došao ovdje kako bi bar nakratko bio sa svojim. Tvoja je prabaka Elizabeta također dolazila, ali na praznike. Jednoga vrućeg ljeta upoznali su se u luci dok su oboje kupovali ribu. Frani je u to doba bilo, hm, dvadeset i tri, da, dvadeset i tri, a Lizi osamnaest godina. Ludo su se zaljubili, onako, kao u starinskom ljubiću i znali da je to ono pravo. Međutim, ona je bila tvrdoglava i nije željela moreplovca za muža jer bi često bila sama, a i previše je voljela svoj rodni Zagreb. Do smrti je pričavala kako su joj nedostajali tramvaj i stara kavana na Trgu. (Teta se sjetno nasmiješi.) – Uglavnom, tvoj očarani pradjed pohrlio je za njom i oni su se vjenčali.

- Pa gdje su na kraju živjeli?

- Liza je ipak popustila pa su ostali ovdje na moru sve dok je Frane plovio. Kada je umirovljen, preselili su u Zagreb. Ove stvari koje si pronašla njihove su, vjerojatno iz vremena kada su se tek upoznali.

- A kako je nastao hotel?

- Kada su jadnici poginuli u nesreći prije petnaestak godina, dok si ti još bila mali puzavac, tvojoj baki jedinici pripala je ova vila. No, ona nije znala što bi s njom pa ju je prepustila tvojoj mami i meni. Na kraju je dogovoreno da ću ja od nje napraviti obiteljski hotel.

Teta pogleda na sat.

- Mislim da bi bilo bolje da se vratiš svojim zaduženjima. Ne želim da drugi pomisle da imaš nekakve povlastice – namigne.